

Kniha Daniel – osemdesiatdeväť

Odhaľovanie falošných učení: historické skúmanie „každodennej“ v adventizme

Jeff Pippenger

2024-02-22

V osemdesiatom prvom článku tejto série článkov o knihe Daniel sme uviedli pasáž z Manuscript Releases, zväzok 20, 17–22, kde sestra Whiteová jasne uvádza, že učenie, podľa ktorého „každodenná obeť“ predstavuje Kristovu svätyňu, bolo starším Prescottovi a Daniellsovi dané „anjelmi, ktorí boli vyhnaní z neba“. Svoje falošné chápanie „každodennej obete“ v skutočnosti neoznačuje tak, ako som to urobil ja, avšak historický záznam je nadmieru jasný v tom, že práve toto sa usilovali ustanoviť ako pravdu. Snažili sa prepísať časti knihy Uriáša Smitha Daniel and the Revelation, ktoré obhajujú chápanie „každodennej obete“, ktoré ona v Early Writings, na strane sedemdesiatštyri, označuje za správny názor.

W. W. Prescott vydával periodický časopis s názvom The Protestant, ktorého jedinou témou bolo vyzdvihovanie falošného názoru o „ustavičnej [obeti]“. On i prezident Generálnej konferencie A. G. Daniells sa stali satanistickým predvojom v pokračovaní Prescottovho úsilia o ustanovenie falošného učenia ako pravoverného názoru v adventizme, no kým bola Ellen White nažive, ich úspech v tomto satanistickom úsilí bol zadržovaný. V roku 1931 Daniells uviedol, že práve v tom roku, keď bola napísaná pasáž z Manuscript Releases (1910), mal on (Daniells) rozhovor so sestrou Whiteovou na tému „ustavičnej [obete]“ a že ho priviedla k presvedčeniu, že jeho a Prescottov názor bol správny.

Je dôležité rozumieť týmto dejinám, lebo teraz začíname uvažovať o rozmnožení poznania, ktoré prišlo v roku 1989, keď boli odpečatené posvätné reformné línie a posledných šesť veršov Daniela jedenástej kapitoly. Aby bolo možné rozpoznať svetlo, ktoré vzišlo z pádu Sovietskeho zväzu ako naplnenie štyridsiateho verša Daniela jedenástej kapitoly, je nevyhnutné správne chápať „každodennú obeť“ i prorocké dejiny, ktoré sú ňou znázornené, lebo tieto dejiny ilustrujú opakovanie týchto dejín vo veršoch štyridsať až štyridsaťpäť Daniela jedenástej kapitoly. Tieto verše ukazujú, že posolstvo, ktoré je v týchto veršoch odpečatené, sú „zvesti z východu a zo severu“, ktoré privádzajú konečné prenasledovanie Božieho ľudu.

No z východu a zo severu ho vyrušia správy; preto vyjde s veľkým rozhorčením, aby ničil a mnohých celkom vyhladil. A postaví stany svojho paláca medzi morami na slávnom svätom vrchu; predsa však príde k svojmu koncu a nik mu nepomôže. Daniel 11:44, 45.

Posolstvo štyridsiateho verša, ktoré bolo odpečatené pri rozpade Sovietskeho zväzu v roku 1989, je posolstvom neskorého dažďa, ktoré spôsobí, že pápežstvo (kráľ severu) „vyjde s veľkou zúrivosťou, aby ničil a mnohých celkom zahubil.“ „Zvesti“ sú v prorockom zmysle posolstvom.

A ako budú kázať, ak nebudú poslať? Ako je napísané: Aké krásne sú nohy tých, ktorí zvestujú evanjelium pokoja a prinášajú radostnú zvesť o dobrých veciach! Rimanom 10,15.

Posolstvo neskorého dažďa je posolstvom, ktoré predkladajú Boží strážcovia posledných dní, ktorí spievajú pieseň o vinici a pieseň Mojžiša a Baránka.

Aké krásne sú na vrchoch nohy toho, ktorý prináša dobrú zvesť, ktorý zvestuje pokoj; ktorý prináša radostnú zvesť o dobre, ktorý zvestuje spasenie; ktorý hovorí Sionu: Tvoj Boh kraľuje! Tvoji strážcovia pozdvihnú hlas; spoločne budú spievať, lebo na vlastné oči uvidia, keď Hospodin znovu privedie Sion. Izaiáš 52:7, 8.

„Zvesti“ vo verši štyridsaťštyri jedenástej kapitoly Daniela rozúrili človeka hriechu a konečné pápežské krviprelievanie sa dovŕšilo. Toto posolstvo je posolstvom tretieho anjela, ktoré pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone narastá do mocného volania.

„Nikto nie je odsúdený, kým neprijal svetlo a nespoznal záväznosť štvrtého prikázania. Keď však vyjde nariadenie vynucujúce falošný sabbat a mocné volanie ‚tretieho anjela‘ bude ľudí varovať pred uctievaním šelmy a jej obrazu, hranica medzi falošným a pravým bude jasne vytýčená. Potom tí, ktorí budú naďalej zotrvávať v prestúpení, prijímú znamenie šelmy.“ Signs of the Times, 8. november 1899.

„zvesti z východu a zo severu“, ktoré rozhorčujú pápežstvo, zosilnejú pri nedeľnom zákone do mocného volania, a toto posolstvo je posolstvom neskorého dažďa, ktoré sa začalo 11. septembra 2001. Výraz „mocný hlas“ je prorocký termín, ktorý predstavuje narastajúcu moc.

„Pravda pre tento čas, posolstvo tretieho anjela, má byť zvestovaná mocným hlasom, teda so vzrastajúcou mocou, ako sa približujeme k veľkej záverečnej skúške.“ The 1888 Materials, 1710.

„Zvesti“ zo štyridsiateho štvrtého verša sú posolstvom neskorého dažďa tesne pred uzavretím času milosti pre ľudstvo, keď povstane Michael. Je to to isté posolstvo neskorého dažďa, ktoré prišlo 11. septembra 2001, avšak narastá do mocného volania, alebo mocného hlasu, keď je stoštyridsaťštyritisíc spečatených a Svätý Duch je potom vyliaty bez miery. Je to to isté posolstvo neskorého dažďa, ktoré vyznačovalo obdobie spečatovania stoštyridsaťštyritisíc.

Je to posolstvo neskorého dažďa, ktoré bolo sfalšované posolstvom pokoja a bezpečnosti, predkladaným laodicejským adventizmom od príchodu „osla“ až po príchod „leva“. Obdobie medzi 11. septembrom 2001 a čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom označuje duchovné smrteľné lôžko pre laodicejský adventizmus a tí, ktorí sú súdení po tom, ako je súdený Boží dom (Jeruzalem), zomierajú v tom istom hrobe. Smrteľné lôžko pre laodicejský adventizmus je medzi oslom a levom a posolstvo, ktoré je odmietnuté a spôsobuje ich smrť, sú „zvesti od „východu“ (symbol islamu) a od severu (symbol pápežstva). Je to to isté posolstvo, ktorým je posolstvo tretieho anjela.

Posledných šesť veršov jedenástej kapitoly Daniela, ktoré boli rozpečatené v čase konca v roku 1989, predstavuje posolstvo neskorého dažďa, ktoré sa zvestuje v čase, keď sa súčasne zvestuje falošné posolstvo neskorého dažďa o „pokoji a bezpečnosti“. Skúška neskorého dažďa najprv prichádza na Boží dom, lebo tam sa začína súd, a potom prichádza na druhé stádo, ktoré je mimo Božieho domu. Z tohto dôvodu je nevyhnutné porozumieť „lži“, ktorá bola zavedená do

laodicejského adventizmu v tretej generácii, pretože zatiaľ čo Boh vylieva svojho Svätého Ducha na tých, ktorých spečatňuje, súčasne vylieva mocné poblúdenie na tých, ktorí neprijali lásku k pravde.

Počas sporu v prvom jeden a pol desaťročí dvadsiateho storočia o „každodennú obeť“ bol jedným z mužov, ktorí obhajovali správne milleritické stanovisko, že „každodenná obeť“ je symbolom pohanstva, F. C. Gilbert. Gilbert bol obrátený zo židovstva a dokonale čítal a hovoril po hebrejsky. Priekopnícke stanovisko v knihe Daniel obhajoval na základe svojho porozumenia hebrejskému jazyku. V roku 1910, práve v tom roku, keď sestra Whiteová napísala rukopis, ktorý mal byť na desaťročia pochovaný a ktorý uvádzal, že pohľad Daniellsa a Prescottta na „každodennú obeť“ pochádzal od satanových anjelov, mal Gilbert so sestrou Whiteovou osobný rozhovor o otázke „každodennej obeť“.

Vieme, že mal osobný rozhovor, pretože si ihneď (nasledujúci deň) písomne zaznamenal zhrnutie rozhovoru, ktorý mal so sestrou Whiteovou. V roku 1931 A. G. Daniells vyhlásil, že mal so sestrou Whiteovou v tom istom roku — 1910 — rozhovor na tému „the daily“. Daniells tvrdil, že sestra Whiteová mu nezanechala nijaký iný záver, iba ten, že „the daily“ bolo symbolom Kristovej služby vo svätyni. Daniellovo tvrdenie o rozhovore však nebolo len „ložou“, ale je tou prorockou „lžou“, ktorá pôsobí mocné blúdenie.

Pre tých, ktorí azda nemajú prístup k tabuľkám z rokov 1843 a 1850, je dôležité pochopiť, že keď bola tabuľka z roku 1843 vydaná v roku 1842, milleriti ešte stále verili, že svätyňou, ktorá mala byť očistená pri naplnení proroctva o dvetisícristo rokoch, je zem. Keď vydali tabuľku z roku 1850, už vedeli, že svätyňou, ktorá má byť očistená, je nebeská svätyňa. Z tohto dôvodu tabuľka z roku 1843 NEMÁ nijaké vyobrazenie Božej svätyne, ale tabuľka z roku 1850 vyobrazenie Božej svätyne MÁ. Je to dôležité, lebo Daniells tvrdil, že pri svojom rozhovore so sestrou Whiteovou jej ukázal tabuľku z roku 1843 a poukázal na svätyňu na tejto tabuľke. To by bolo nemožné, lebo na tabuľke z roku 1843 niet nijakej svätyne. Jeho tvrdenie o rozhovore bolo „ložou“.

Keď som sa v roku 2009 zaoberal týmito dejinami a uvedomil som si, že muži na oboch stranách tejto otázky tvrdili, že mali rozhovor so sestrou Whiteovou na tému „ustavičnej služby“, poslal som e-mail do Ellen White Estate a spýtal som sa, či majú prístup k zápisníku, v ktorom boli zaznamenané rozhovory sestry Whiteovej v roku 1910. Odpovedali, že zápisník stále majú. Nasleduje môj e-mail a odpoveď z Ellen White Estate.

Pondelok, 19. januára 2009

Komukoľvek, koho sa to môže týkať:

Počul som, že existuje záznamová kniha, v ktorej bolo zaznamenané, kto mal rozhovory so sestrou Whiteovou a čoho sa tieto rozhovory týkali. Snažím sa overiť alebo vyvrátiť, či A. G. Daniells mal v roku 1910 rozhovor so sestrou Whiteovou o predmete „ustavičnej služby“. Uvedomujem si, že existuje historické svedectvo o tom, že sa tento rozhovor uskutočnil, ale zaujíma ma, či existuje nejaký záznam v úradnej záznamovej knihe, ktorý to skutočne zaznamenáva. Zároveň mi bolo povedané, že aj F. C. Gilbert mal v roku 1910 rozhovor so sestrou Whiteovou na tému „ustavičnej

služby“, a rád by som vedel, či sa to dá potvrdiť prostredníctvom záznamovej knihy, ktorú počas toho obdobia viedol jej personál. Možno nijaká záznamová kniha neexistovala, alebo ak existovala, tieto informácie neposkytujete, alebo možno presahuje vaše možnosti preveriť to pre mňa, aj keby existovala. V každom prípade som sa teda chcel opýtať. Veľmi by som ocenil akúkoľvek pomoc, ktorú by ste mi mohli poskytnúť.

Milý Jeff,

Ďakujeme za váš e-mail. Máme pomerne úplný záznam o itinerári Ellen Whiteovej, založený na jej listoch, denníkoch a zverejnených oznámeniach o stretnutiach, no ako taký neexistuje nijaká „lodná kniha“.

Nepochybne ste čítali o návšteve A. G. Danielsa u Ellen Whiteovej v 6. zväzku životopisu EGW, The Later Elmshaven Years, s. 256, 257. Nenašli sme nijaký nezávislý záznam o tomto rozhovore. Máme však list od staršieho Gilberta z 1. júna 1910, v ktorom uvádza svoj plán byť v St. Helene (kde Ellen Whiteová žila) v dňoch 6. – 9. júna. To je rozsah podpornej dokumentácie, o ktorej viem.

Nech Boh požehná — Tim Poirier, zástupca riaditeľa White Estate Ellen G. Whiteovej

Neexistuje nijaký samostatný záznam o tom, že by Daniells niekedy mal rozhovor na tému „ustavičnej obete“, no existuje list od Gilberta, ktorý uvádza jeho zámer byť v jej dome od šiesteho do deviateho júna 1910.

V životopise sestry Whiteovej, na ktorý odkazuje pozostalosť Ellen Whiteovej, kde sa jej vnuk zaoberá otázkou Daniellsovho rozhovoru, zaznamenal Daniellsovo tvrdenie týkajúce sa sfabrikovaného rozhovoru z roku 1910:

„O niečo neskôr v priebehu rozhovorov sa starší Daniells v sprievode W. C. Whitea a C. C. Crislera, dychtivý získať od samotnej Ellen Whiteovej presný význam výroku z jej Early Writings, vybral za ňou a predložil jej túto záležitosť. Daniells si so sebou vzal Early Writings a tabuľu z roku 1843. Posadil sa celkom blízko k Ellen Whiteovej a zasypával ju otázkami. Jeho správu o tomto rozhovore potvrdil W. C. White:“

„Sestre Whiteovej som najprv prečítal vyššie uvedené vyhlásenie z knihy Early Writings. Potom som jej predložil našu prorockú tabuľu, ktorú naši kazatelia používali pri vykladaní prorociev Daniela a Zjavenia. Upozornil som ju na obraz svätyne, ako aj na obdobie 2300 rokov, tak ako boli zobrazené na tabuli.

„Potom som sa spýtal, či si môže spomenúť, čo jej bolo ukázané v súvislosti s touto témou.

„Keď si spomínam na jej odpoveď, začala tým, že rozprávala, ako sa niektorí z vodcov, ktorí boli v hnutí roku 1844, usilovali nájsť nové dátumy ukončenia obdobia 2300 rokov. Toto úsilie smerovalo k určeniu nových dátumov príchodu Pána. To spôsobovalo zmätok medzi tými, ktorí boli v adventnom hnutí.“

„V tomto zmätku jej Pán zjavil,“ povedala, „že názor, ktorý bol zastávaný a predkladaný ohľadne dátumov, bol správny a že sa už nikdy nesmie určovať ďalší čas, ani hlásať ďalšie

časové posolstvo.

„Potom som ju požiadal, aby povedala, čo jej bolo zjavené o ostatnom z „ustavičnej“ obeť — o Kniežati, o zástupe, o odňatí „ustavičnej“ obeť a o zvrnutí svätyne.

„Odpovedala, že tieto prvky jej neboli vo videní predložené tak, ako časová časť. Nebude vedená k tomu, aby podávala vysvetlenie týchto bodov proroctva.“

„Rozhovor na mňa hlboko zapôsobil. Bez váhania hovorila otvorene, jasne a obsérne o období 2300 rokov, no pokiaľ ide o druhú časť proroctva, mlčala.

„Jediný záver, ktorý som mohol vyvodit' z jej slobodného výkladu času a z jej mlčania o odňatí „ustavičnej [obeť]“ a o zvrnutí svätyne, bol ten, že videnie, ktoré dostala, sa týkalo času a že nedostala nijaké vysvetlenie k ostatným častiam proroctva. — DF 201b, vyhlásenie AGD, 25. septembra 1931.“ Arthur White, Ellen G. White, zväzok 6, 257.

Daniells tvrdil, že jej ukázal tabuľu z roku 1843 a spýtal sa jej na svätyňu, ktorá na tabuli nie je znázornená. Tvrdil tiež, že vzal knihu Early Writings a zasypával ju otázkami o tom, čo mala na mysli, keď jasne podporila pionierske chápanie „toho každodenného“ a že tabuľa bola vedená rukou Pánovou. Syn Ellen Whiteovej, ktorý bol otcom Arthura L. Whitea, životopisca, ktorý napísal prehľad tejto údajnej udalosti, prijal Daniellsov a Prescottov satanský názor na „to každodenné“ a dosvedčil Daniellsovo tvrdenie o tom, čo počul pri tomto rozhovore. So svojím vykonštruovaným príbehom si jednoducho nepočínali starostlivo, lebo tabuľa z roku 1843 nezobrazuje nijakú svätyňu, na ktorú by Daniells mohol ukázať.

Ďalšou nepravdou, ktorá je v rozhovore predstavená, je lož, že pasáž z Early Writings bola varovaním proti „stanovovaniu času“. Pasáž, na ktorú sa Daniells údajne pýtal, znie takto:

„Videla som, že tabuľa z roku 1843 bola usmernená rukou Pánovou a že nemá byť zmenená; že čísla boli také, aké ich On chcel mať; že Jeho ruka bola nad nimi a zakryla chybu v niektorých číslach, takže ju nikto nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.

„Potom som vo vzťahu ku ‚každodennej‘ (Daniel 8,12) videla, že slovo ‚obeť‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a nepatrí do textu, a že Pán dal správny pohľad na ňu tým, ktorí hlásali volanie o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní ‚každodennej‘; ale v zmätku od roku 1844 boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok. Čas nebol skúškou od roku 1844 a už nikdy nebude skúškou.“ Early Writings, 74, 75.

Willie C. White, syn sestry Whiteovej, prijal falošný názor na „každodennú obeť“ a jeho syn Arthur sa usiloval zvečniť „lož“ spojenú s rozhovorom, ktorý sa nikdy neuskutočnil, tým, že sa pokúšal naznačiť, že varovanie v pasáži zo spisu Early Writings bolo jednoducho a výlučne varovaním proti určovaniu času. Tento argument bol vymyslený v 30. rokoch 20. storočia a stáva sa hlavnou súčasťou „lži“.

Týmto argumentom sa budeme zaoberať v nasledujúcom článku.

„23. septembra mi Pán ukázal, že po druhý raz vystrel svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že v tomto čase zhromažďovania treba úsilie zdvojnásobiť. V čase rozptyľovania bol Izrael bitý a trhaný; ale teraz, v čase zhromažďovania, Boh uzdraví a obviaže svoj ľud. V rozptyľovaní malo úsilie vynakladané na šírenie pravdy len malý účinok, dosiahlo len málo alebo nič; ale v zhromažďovaní, keď Boh vztýčil svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud, úsilie šíriť pravdu bude mať zamýšľaný účinok. Všetci by mali byť v diele jednotní a horliví. Videla som, že je hanbou, aby sa ktokoľvek odvolával na rozptyľovanie ako na príklady, ktoré by nás mali teraz viesť v zhromažďovaní; lebo ak Boh pre nás teraz neurobí viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. Je rovnako nevyhnutné, aby bola pravda uverejnená v tlači, ako aby bola kázaná.“

„Pán mi ukázal, že tabuľa z roku 1843 bola vedená jeho rukou a že nijaká jej časť nemá byť zmenená; že čísla boli také, aké ich chcel mať. Že jeho ruka spočívala nad chybou v niektorých číslach a zakrývala ju, takže ju nikto nemohol vidieť, kým jeho ruka nebola odňatá.

„Potom som v súvislosti s ‚Každodennou‘ videla, že slovo ‚obet‘ bolo doplnené ľudskou múdrosťou a do textu nepatrí; a že Pán dal správny pohľad na ňu tým, ktorí hlásali posolstvo o hodine súdu. Keď panovala jednota, pred rokom 1844, takmer všetci boli zjednotení v správnom chápaní ‚Každodennej‘; no od roku 1844, v zmätku, boli prijaté iné názory a nasledovali temnota a zmätok.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.